

Žalobkyně v důsledku toho tvrdí, že došlo *prima facie* k porušení práva hospodářské soutěže a že Komise k tomuto závěru měla dospět, a tedy zahájit příslušné řízení dříve než za 21 měsíců. Délka trvání nečinnosti Komise proto překročila přiměřenou dobu.

- (¹) Nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích 81 a 82 Smlouvy (Text s významem pro EHP) (Úř. věst. L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205).
- (²) Nařízení Komise (ES) č. 773/2004 ze dne 7. dubna 2004 o vedení řízení Komise podle článků 81 a 82 Smlouvy o ES (Text s významem pro EHP) (Úř. věst. L 123, s. 18; Zvl. vyd. 08/03, s. 81).

Žaloba podaná dne 30. listopadu 2007 – Ryanair v. Komise

(Věc T-442/07)

(2008/C 37/44)

Jednací jazyk: angličtina

Účastnice řízení

Žalobkyně: Ryanair Ltd (Dublin, Irsko) (zástupci: E. Vahida, advokát)

Žalovaná: Komise Evropských společenství

Návrhová žádání žalobkyně

- určit, že Komise v rozporu s povinnostmi, které pro ni vyplývají ze Smlouvy o ES, včetně zejména článku 232 ES, nezaujala stanovisko, kterým by reagovala na stížnosti žalobkyně ze dne 3. listopadu 2005, 13. prosince 2005, 16. června 2006 a 10. listopadu 2006 a výzvu dopisem ze dne 2. srpna 2007;
- uložit Komisi náhradu veškerých nákladů řízení, včetně nákladů řízení žalobkyně, i kdyby Komise po podání žaloby přijala opatření, v jehož důsledku by podle názoru Soudu již nebylo třeba vydávat rozhodnutí, nebo kdyby Soud žalobu odmítl jako nepřípustnou;
- přijmout další opatření, která Soud může považovat za vhodná.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Svým návrhem žalobkyně podala žalobu podle článku 232 ES, ve které tvrdí, že Komise nezaujala stanovisko ke stížnostem

podaným dne 3. listopadu 2005, 13. prosince 2005, 16. června 2006 a 10. listopadu 2006, následovaným výzvou dopisem ze dne 2. srpna 2007.

Hlavním uplatňovaným žalobním důvodem je skutečnost, že Komise neprovedla a nedokončila důkladné a nestranné šetření stížností podaných žalobkyní, podle nichž byla údajně poskytnuta protiprávní podpora ve formě výhod přiznaných italským státem leteckým společностям Alitalia, Air One a Meridiana. Podpůrně žalobkyně tvrdí, že Komise nezaujala stanovisko ke stížnostem žalobkyně o údajné diskriminaci v rozporu s pravidly hospodářské soutěže, a tedy o porušení článku 82 ES.

Žalobkyně tvrdí, že opatření, která jsou předmětem její stížnosti, totiž (i) platba podpory ve formě „odškodnění v souvislosti s 11. zářím“ společnosti Alitalia, (ii) příznivé podmínky, za kterých proběhl převod Alitalia Servizi na společnost Fintecna, (iii) skutečnost, že italský stát na společnost Alitalia nevymáhá zaplacení dluhu italským letištím, (iv) veřejné financování plateb odstupného společnosti Alitalia, (v) slevy na ceny paliva, (vi) snížení letištních poplatků na italských leteckých uzlech, (vii) převedení více než 100 zaměstnanců Alitalia ke společностям Meridiana a Air One, a (viii) diskriminační omezení žalobkyně v provozování činnosti na regionálních letištích, včetně letiště Ciampino, jsou připsatelná italskému státu, představují pro něj ušlé příjmy a působí konkrétně ve prospěch Alitalia a některá dotčená opatření rovněž ve prospěch Air One a Meridiana. Podle žalobkyně tato opatření představují státní podporu, která splňuje všechny podmínky uvedené v čl. 87 odst. 1 ES.

Podpůrně žalobkyně tvrdí, že skutečnost, že italská letiště na společnost Alitalia nevymáhají zaplacení dluhu, snížení letištních poplatků na italských leteckých uzlech, slevy na ceny paliva a diskriminační omezení žalobkyně v provozování činnosti na regionálních letištích představují porušení práva hospodářské soutěže. Žalobkyně proto tvrdí, že v případě, že by Soud shledal, že některé z výhod přiznaných společностям Alitalia, Air One a Meridiana nebyly připsatelné státu, jelikož italská letiště a dodavatelé paliva, kteří výše uvedené výhody přiznali, jednali nezávisle, představovaly by tyto výhody diskriminaci v rozporu s pravidly hospodářské soutěže, která nemůže být odůvodněna objektivními důvody, a je tedy v rozporu s článkem 82 ES.

Kromě toho žalobkyně uvádí, že má oprávněný zájem na podání takové stížnosti jednak jako zákazník letištních služeb a odběratel leteckého paliva, a jednak jako soutěžitelka společností Alitalia, Air One a Meridiana.

Žalobkyně dále tvrdí, že Komise měla v souladu s ustanoveními nařízení Rady (ES) č. 659/1999 (¹), nařízení Rady (ES) č. 1/2003 (²) a nařízení Komise (ES) č. 773/2004 (³) povinnost jednat. Komise však na základě obdržených stížností nepodnikla žádné kroky ani nezaujala stanovisko na základě obdržené výzvy dopisem žalobkyně.

Žalobkyně v důsledku toho tvrdí, že došlo *prima facie* k porušení práva hospodářské soutěže a že nepřiměřená doba 9 až 21 měsíců, která uplynula v závislosti na předmětu stížnosti mezi obdržetím výzvy dopisem Komise a nečinností Komise, představuje nečinnost ve smyslu článku 232 ES.

- (¹) Nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 93 Smlouvy o ES (Úř. věst. L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339).
- (²) Nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člincích 81 a 82 Smlouvy (Text s významem pro EHP) (Úř. věst. L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205).
- (³) Nařízení Komise (ES) č. 773/2004 ze dne 7. dubna 2004 o vedení řízení Komise podle článků 81 a 82 Smlouvy o ES (Text s významem pro EHP) (Úř. věst. L 123, s. 18; Zvl. vyd. 08/03, s. 81).

Žaloba podaná dne 5. prosince 2007 – Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise v. Komise

(Věc T-444/07)

(2008/C 37/45)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Žalobce: Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise (CPEM) (Marseille, Francie) (zástupce: C. Bonnefoi, advokát)

Žalovaná: Komise Evropských společenství

Návrhová žádání žalobce

- zrušení rozhodnutí Komise č. C(2007) 4645 ze dne 4. října 2007, kterým se odnímá finanční podpora přiznaná Evropským sociálním fondem pro účely financování dotace ESF ve Francii (CPEM) rozhodnutím č. C(1999) 2645 ze dne 17. srpna 1999;
- uznání práva na odškodnění za veřejné poškození dobrého jména organizace vyvíjející činnost v rámci plnění úkolu obecného zájmu (odškodnění odhadováno na 100 000 eur);
- uznání práva zaměstnanců CPEM na individuální odškodnění ve výši „jednoho symbolického eura“ za narušení pokojného výkonu jejich práce (ohrožování budoucnosti struktury, v níž jsou zaměstnání, a tedy jejich pracovních míst, neboť zaplacení milionu eur znamená uzavření CPEM a MSD);

- náhrada nákladů na advokáta a právní pomoc, které si spor vynutil a které lze doložit vyúčtováním.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Touto žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Komise č. C(2007) 4645 ze dne 4. října 2007, kterým se odnímá, na základě zprávy vypracované OLAF, finanční podpora poskytnutá Evropským sociálním fondem (¹) ve formě globální dotace na financování pilotního projektu realizovaného žalobcem.

Na podporu své žaloby žalobce uvádí dvě skupiny důvodů, přičemž první důvody se týkají způsobu, jakým OLAF vedl vyšetřování, na jehož konci bylo přijato napadené rozhodnutí, a vycházejí z porušení práv obhajoby; ostatní důvody se vážou k meritu napadeného rozhodnutí.

Žalobce zaprvé tvrdí, že forma, jakou OLAF vedl své vyšetřování, porušila několik zásad práva Společenství a nezaujatého vyšetřování, jako jsou zásada presumpce nevinny a právo znát přesně skutečný obsah obvinění obsažených v oznámeních, na jejichž základě bylo řízení vyvoláno. Žalobce mimo jiné tvrdí, že OLAF se dopustil záměny postupů stanovených nařízením č. 2185/96 (²) s postupy, které se vážou k vyšetřování vedeným podle nařízení č. 2988/95 (³). Z druhé žalobce vytýká OLAF, že své závěry v žalobcův neprospěch opřel o různá a proměnlivá vydání „Průvodce vedoucího projektu“ (Guide du promoteur).

Pokud jde o meritem sporu, žalobce Komisi vytýká, že své rozhodnutí opřela o závěry zprávy OLAF, který závažným způsobem pominul pojmy francouzského práva „nezisková organizace“ („organisme à but lucratif“) a „poskytnutí“ („mise à disposition“). Dále tvrdí, že OLAF žalobci namítal nadřazenost „Průvodce vedoucího projektu“ ve vztahu k obsahu nařízení Společenství. Rovněž tvrdí, že Komise byla informována, a dokonce povolila jednání, která jsou žalobci vytýkána OLAF a v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně rovněž uplatňuje žalobní důvod vycházející z nepoužitelnosti a nenamítatelnosti nařízení č. 1605/2002 (⁴), o které se podle ní částečně opírají úvahy OLAF a napadeného rozhodnutí.

(¹) Rozhodnutí Komise č. C(1999) 2645 ze dne 17. srpna 1999, ve znění rozhodnutí č. C(2001) 2144 ze dne 18. září 2001.

(²) Nařízení Rady (Euratom, ES) č. 2185/96 ze dne 11. prosince 1996 o kontrolách a inspekcích na místě prováděných Komisí za účelem ochrany finančních zájmů Evropských společenství proti podvodům a jiným nesrovnalostem (Úř. věst. L 292, s. 2; Zvl. vyd. 09/01, s. 303).

(³) Nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. prosince 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství (Úř. věst. L 312, s. 1; Zvl. vyd. 01/01, s. 340).

(⁴) Nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 ze dne 25. června 2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství (Úř. věst. L 248, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 74).